

Zbirka odločb sodne prakse

**Zadeva T-234/15
(objava odlomkov)**

**Systema Teknolotzis AE – Efarmogon Ilektronikis kai Pliroforikis
proti
Evropski komisiji**

„Sedmi okvirni program za raziskave, tehnološki razvoj in predstavitvene dejavnosti (2007–2013) – Sporazumi o nepovratnih sredstvih za projekte PlayMancer, Mobiserv in PowerUp – Člen 299 PDEU – Odločba, ki je izvršilni naslov – Ničnostna tožba – Izpodbojni akt – Dopustnost – Sorazmernost – Dolžnost skrbnega ravnanja – Obveznost obrazložitve“

Povzetek – Sodba Splošnega sodišča (tretji senat) z dne 4. julija 2017

1. *Ničnostna tožba — Tožba, vložena zoper odločbo, ki samo potrjuje prejšnjo odločbo — Nedopustnost — Pojem potrditvene odločitve*

(člena 263 in 272 PDEU)

2. *Ničnostna tožba — Tožba, ki se dejansko nanaša na pogodbeni spor — Nepristojnost sodišča Unije — Nedopustnost*

(člena 263 in 272 PDEU)

3. *Ničnostna tožba — Tožba zoper odločbo, ki je izvršilni naslov — Odločba, ki jo je mogoče izpodbijati na podlagi člena 263 PDEU — Dopustnost*

(členi 263, 288 in 299 PDEU)

1. Akt, s katerim se omeji na potrditev prvotne odločitve, ne spreminja položaja zadevne osebe in torej ne pomeni odločbe, zoper katero se lahko vloži ničnostna tožba. Tožba zoper akt, s katerim se zgolj potrdi neka druga pravnomočna odločba, ni dopustna. Šteje, da akt zgolj potrjuje prejšnjo odločbo, če v primerjavi z njo ne vsebuje nobenega novega elementa in ni bil sprejet po ponovni preučitvi položaja naslovnika te odločbe.

Glede tožbe, vložene proti nosilcu projekta, ki ga financira Unija, zoper sklep Komisije, ki je izvršilni naslov v smislu člena 299 PDEU za izterjavo zneskov, ki so bili neupravičeno izplačani, ni mogoče upravičeno trdi, da tožba ni dopustna, ker naj bi bil navedeni sklep izključno potrditvena odločba glede na prejšnje zavrnitve Komisije, da bi tožeči stranki olajšala plačilo ob izvrstitvi pogodbe, sklenjene s to institucijo. Take zavrnitve za razliko od odločbe, ki je izvršilni naslov, ne pomenijo izvajanja prerogativ javne oblasti, ki so Komisiji podeljene kot upravnemu organu, in ne ustvarjajo zavezujočih pravnih učinkov, ki presegajo tiste iz pogodbenih razmerij, ki vežejo to institucijo in tožečo stranko. Poleg tega ne gre za vprašanje obidenja roka za vložitev ničnostne tožbe, ker spadajo zadevne

zavrnitve na področje pogodbenih razmerij med Komisijo in tožečo stranko in ker za pogodbene pravice in obveznosti, ki se izpodbijajo na podlagi člena 272 PDEU pri sodišču Unije, ne veljajo enaki roki za vložitev tožbe.

(Glej točke 84, 94 in 95.)

2. Glej besedilo odločbe.

(Glej točke 86 in 87.)

3. Če je pogodba sklenjena med tožečo stranko in eno od institucij, lahko sodišči Unije o tožbi na podlagi člena 263 PDEU odločata samo, če izpodbijani akt ustvarja zavezujoče pravne učinke, ki presegajo tiste iz pogodbenih razmerij, ki vežejo pogodbeni stranki, in ki pomenijo izvajanje prerogativ javne oblasti, ki so instituciji podeljene kot upravnemu organu.

Odločba, ki je izvršilni naslov v smislu člena 299 PDEU, je izpodbojni akt v smislu člena 263 PDEU, če je ta odločba, ob neobstoju nasprotne določbe v Pogodbi DEU, med tistimi iz člena 288 PDEU. Utemeljenosti take odločbe, ki je izvršilni naslov, torej ni mogoče izpodbijati drugje kot pred sodiščem, ki odloča o razglasitvi ničnosti na podlagi člena 263 PDEU. To velja zlasti takrat, kadar je bila odločba, ki je izvršilni naslov, sprejeta za izterjavo terjatve, ki je nastala na podlagi pogodbe, sklenjene z institucijo. Čeprav bi bila namreč s tako pogodbo izrecno dovoljena izdaja takih odločb, pravna narava ne bi ostala določena s pogodbo ali nacionalnim pravom, ki se zanjo uporablja, ampak s členom 299 PDEU.

(Glej točke 88, 90 in 91.)